
Uzdravení

Prožila jsem tři dny v břiše velryby. Mám na mysli velrybu biblického proroka Jonáše. Vy Jonáše neznáte? Vyhodili ho z lodi, protože překážel. Podle biblického příběhu ho mořská obluda pohltila na jedno polknutí, ale on v jejích útrobách přežil tři dny! Čas v temnotě jej zachránil. Jeskyně v moři ho nezničila, ale od základů změnila.

Neboť Bůh zná tajemství takového proměňování. Z ničeho vytvoří hojnost. Ze zla udělá něco nového.

Tak Jonáš vyšel z ryby jako nový člověk. Já nejsem Jonáš, ale nevýznamná řádová sestra. Byla jsem těžce postižená a invalidní jako mnoho jiných lidí. Ocitla jsem se mimo bárku života, stála jsem stranou. Byla jsem však zázračně uzdravena. Z vlhké jeskyně v Lurdech jsem vyšla úplně zotavena. Neptejte se mě proč.

Anebo se spíš ptejte, řeknu vám to, protože vám musím vše vypovědět. Ne proto, abych vás přesvědčila – jsem sestra františkánka, žákyně svatého Františka z Assisi, a nikdy jsem nebyla ani nebudu teoložkou. Tuto knihu píši proto, abych podala svědectví o svém zážitku. Bernadette, které se v Lurdech

zjevila Panna Marie, říkala svým odpůrcům: „Mým úkolem není vás přimět, abyste uvěřili, jen vám to říci.“

Svůj příběh vám nevyprávím – a to je před poutí, na niž vás zvou, velmi důležité vědět – pro svou osobní slávu, ale pro slávu Boží. A především proto, že mě o to církev požádala.

Konečně se pokusím také odpovédět na otázku „proč ona?“, řeholnice, navíc stará, a přitom trpí tolik jiných – dětí, mladých lidí, matek, otců... Musím přiznat, že ani já tuto záhadu nechápu. Nikdy jsem v modlitbách neprosila o své zotavení. Vždy jsem se modlila za uzdravení druhých.

Proč vlastně Jonáš? Proč obrazné připomenutí tří dnů v tichu a vskrytu? Protože po návratu z Lurd jsem před svým uzdravením opravdu prožila tři dny v bolestech a temnotě. A protože Jonáš je symbolem vzkříšení Krista, našeho Spasitele.

Už je vám to jistě jasné, půjdu s barvou ven. Jsem křesťanka. Katolička, řeholnice, sestra františkánka, věřím v Ježíše a Marii. Bez nich by nic z toho, s čím se vám svěřím, nedávalo smysl.

Tak tedy tři temné dny. Bylo 8. července 2008. Už jsem dál nemohla. Bylo horko. Vrátila jsem se z Lurd a dlela ve svém pokoji v našem malém klášteře v Bresles nedaleko Beauvais. My, sestry řehole svatého Františka z Assisi, jímž se inspirujeme, neříkáme klášter, ale společenství sester. Budova je to prostá, ale vždy pohostinně otevřená.

Zpáteční cesta byla naprosto vyčerpávající. Dvanáct hodin v „bílém vlaku“, jak se nazývá, ale spíš by se mu mělo říkat „courák“. S vagóny plnými nemocných poutníků se loudá po francouzských železničních tratích. Na nádražích poslušně staví stranou a dává přednost ostatním vlakovým soupravám.

Vlakům pro lidi zdravé a spěchající. Prosviští kolem a ani se na něj nepodívají. Šíbuje se s ním. Chudák vlak si nestěžuje. A tak je to vždycky. To je život.

Cestovala jsem v „ambulantním voze 12“, tak se vagónům říká. Naše lehátková kupé měla na starosti lékárnice Anna, dobrovolnice. Horko těžko se mi podařilo vyškrábat se na úzké horní lůžko, jež mi přidělili. Pěkný tělocvik pro člověka s ortopedickými pomůckami! Na loži jsem byla uvězněná ve svém korzetu. Tenhle rádoby přítel je moje druhá, pevná kůže, můj průvodce v neštěstí, bez něhož bych se vůbec nepostavila a který trochu tlumí nepřetržité nárazy kol do kolejí. Naštěstí morfin bolest mírní. Dovolila jsem si maličko zvýšit dávku, abych přepravu vydržela. Bez tohoto dalšího, medikamentózního rádoby přítele by to bylo opravdu k nesnesení. Ležet dvanáct hodin v železniční ambulanci peci je vyčerpávající, třebaže člověk nakonec své útrapy trpělivě snáší – tak jako vždycky.

Útrapy. Jaké že to útrapy? Tehdy mi bylo šedesát devět. S nemocí jsem se potýkala čtyřicet dva let. Začalo to v mých sedmadvaceti bolestmi bederní páteře a sedacího nervu a skončilo syndromem kaudy neboli útlakem míšních kořenů bederních a křížových nervů. Nebudu vás mořit lékařskými termíny. Ještě to rozvedu podrobněji, ale konkrétně se onemocnění projevovalo skoro úplným ochrnutím. Levá noha se mi samovolně zkroutila do téměř obráceného postavení. Záda, páteř a pánev byly odepsané. Od krku k bedrům mi je podpíral pevný korzet. Tělo mě přesto bolelo, do nohou mi vystřelovaly jako elektrické výboje bolesti způsobené chronickým zánětem sedacího nervu. Bodání neviditelných trnů tlumily velké dávky morfinu. Vysoká intenzita bolesti byla tak nesnesitelná, že

mi nakonec pod kůži voperovali míšní neurostimulátor. Byla jsem na tom zkrátka zle.

Když v noci nehybně ležím ve svém pokoji v Bresles, znovu poutní cestu prožívám, duchem stále dlím v Lurdech. Tělo je unavené, ale duše klidná; mohu dělat jen jedno – modlit se, spojit se skrze Marii s Bohem. Ještě se k tomu vrátím. Modlit se za všechny nemocné, které jsem na diecézní pouti potkala. Mnozí jsou ještě víc postižení než já. Já se mohu alespoň trochu pohybovat. Bez morfinu by mě páteř nepředstavitelně bolela. Ale proč si stěžovat? Jako řeholnice jsem na světě pro ně, pro druhé, ne pro sebe. Život, který mi Bůh dal, jsem věnovala Jemu a ostatním lidem. Kvůli zdraví jim sice už pomáhat nemohu – bývala jsem zdravotní sestrou –, ale mohu se za ně, za jejich uzdravení a jejich blaho alespoň na plný úvazek modlit. Mám na mysli zejména Corinnu a Clairu, jsou mladší než já, mají roztroušenou sklerózu a obě už jezdí na invalidním vozíku – byť se širokým úsměvem. A tolik dalších. Bože, kolik jen neštěstí! Proč ta bolest? Nemoc? Pane, slyš mé volání.

Volám nehlasně, také to je modlitba. Úpěnlivá prosba, nikoliv vzpoura. A takhle v červenci 2008 uplynou tři dny a tři noci. Musím se po cestě sebrat. Vzchopit se po pouti. Ale nevyлéčím se, neboť jsem invalida a můj stav se má jen zhoršovat. Bez jakékoliv pochyby, bez možnosti zlepšení. Celá křížová cesta je vytyčena. Já jsem ji přijala bez výhrad a nečekám na žádný zázrak. Pane, buď vůle Tvá, nikoliv ta má.

Nicméně je pravda, že jsem se z Lurd vrátila pokojnější než kdy jindy. Necítím žádnou zatrpklou kvůli svému stavu. Svůj život jsem věnovala Bohu. Dělá a udělá si s ním, co uzná za vhodné.

Je pátek. Uplynuly tři dni. Ach, Jonáši, jak se ti podařilo vyjít z vězení? Máš nějaký klíč? Kód? Bezmeznou, absolutní víru? Naději? Anebo prostě kříž – od chvíle, kdy se Ježíš po tobě, Jonáši, vydal na velkou cestu nápravy. Já zatím „platím“ za cestu hotově. Duše je v pořádku, ale s nemocným tělem je to těžké. Naštěstí tu je bolest zmírňující morfin.

Kříž... Zrovna je čas adorace. Slyším kroky sestry Marie-Albertiny, je o devatenáct let starší než já, ale máme tolik věcí společných. Míří do kaple. Je 17 hodin, musím jít také. Mám toto setkání s Bohem tváří v tvář ráda. V naší katolické víře máme za to, že Kristus je opravdu přítomen v kousku nekvašeného chleba. Je to hostie, ale hostie posvěcená knězem, Nejvyšší svátost oltářní, před níž poklekáme, jako by Bůh byl skutečně přítomen. Říkáme tomu adorace.

Držím v ruce zánovní dřevěný růženec. Věnovala mi jej sestra Marie-Albertine v roce 2008 na onu poutní cestu do Lurd a od té chvíle jej mám stále při sobě. Pro nás křesťany je růženec modlitební předmět i modlitba. Pomůcka sestává ze šňůrky, jejíž konce jsou spojené křížkem, a na ní je navlečeno pět desítek kuliček. S každou kuličkou se pomodlíme *Zdrávas* a s každou desátou kuličkou *Otčenáš*. Každou desítku začínáme rozjímáním o jedné z epizod v životě Ježíše Krista. Může vám připadat, že se to dokola opakuje, ale velmi to při modlení pomáhá. Často si růženec přeříkávám. Naučila mě to maminka, modlila se jen s ním. Můj růženec mě spojuje s Bohem.

Bože, jsi všudypřítomný, jsi v každém z nás, zejména v této kapli. Přicházím Ti vzdát dík za pouť do Lurd, opravdu Ti poděkovat.

Skoro dvacet tři let jsem v Lurdech nebyla. Poprvé mi bylo jedenáct. Neměli jsme peníze, tatínek býval často nemocen a maminka posluhovala po domácnostech. Každých čtrnáct dní se čekalo na výplatu, abychom poplatili dluhy v hokynářství a v zelinářství. Maso bylo zřídkakdy. Kněz v naší farnosti mi cestu s tatínkem věnoval k prvnímu přijímání, a tak jsme od nás ze severu jeli do jeskyně pod Pyrenejemi. V té době to byl konec světa.

Podruhé jsem odjela do Lurd těsně před vstupem do řeholního života. Časopis *La Vie catholique* (Katolický život) uspořádal soutěž a cenou byla cesta do Lurd. Vyhrála jsem ji – v dopise jsem vysvětlovala, proč si toužebně přeji se tam vydat, ještě než vstoupím do řádu. Cesta na mě učinila hluboký dojem. V Lurdech jsem se dozvěděla, že zemřel papež Pius XII. Silná vzpomínka. Byla jsem tam ještě potřetí v roce 1970 s mladší sestrou, než zemřela, a znovu v roce 1985 s příbuznými.

Tentokrát mě k návštěvě Lurd nevybídla ani matka představená, ani můj duchovní rádce, ale můj praktický lékař, doktor Christophe Fumery. Bez něj by k ničemu nedošlo. Chodím k němu jednou měsíčně pro další zpropadený morfin. Tento laik, angažovaný katolík a především lékař už čtyřicet let každoročně doprovází vlak s nemocnými poutníky z beauvaiské diecéze.

To on mi navrhl, abych se ještě jednou vydala do Lurd.

„Nechtěla byste se zúčastnit poutní cesty do Lurd s nemocnými z naší diecéze?“

„Ale pane doktore, já už hodně dlouho v zázraky pro sebe nevěřím!“

Odpověď ze mě často vyletí okamžitě, nemohu si pomoci, souvisí to s mým charakterem. Když jsem od něj odcházela, styděla jsem se, že jsem vypustila z úst takovou hloupost. Já, skoro padesát let řeholnice kovaná ve víře, a řeknu mu, že pro sebe už v zázraky nevěřím! Člověk jiný nebude, ale cožpak mě mohlo napadnout, že mě potká taková milost? Měl-li být na této pouti někdo uzdraven, určitě ne já. A pak, za ta čtyři desetiletí jsem si na svou nemoc zvykla. Zcela jsem se s ní sžila. Byla jsem přesvědčená, že budu nemocná do konce života, vůbec mne nenapadlo, že bych se uzdravila.

Navíc, my řeholnice necestujeme jen tak, jak nás napadne. Lurdy byly daleko. My jsme sestry františkánky, jsme vázány slibem chudoby. Sice se počítalo s tím, že bych se do Lurd mohla vydat u příležitosti dovršení padesáti let řeholního života, ale toto mé jubileum bylo ještě za dlouho.

Návrh pana doktora mi však vrtal hlavou a čím dál víc mě pronásledoval. Lurdy? Proč ne? Nabízelo se to jako jakési zavření. Mluvila jsem o tom s generální představenou mé kongregace františkánek oblátek Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Okamžitě mi odpověděla: „Jeď, dokud ještě můžeš!“ Do budoucna mi předpovídali invalidní vozík, moje tělo se mělo deformovat víc a víc, až nakonec... Proč čekat?

Čím víc se blížilo datum odjezdu, tím víc mě to kupodivu do Lurd táhlo. Cítila jsem, že tato církevní pouť – zdůrazňuji církevní, protože nešlo o individuální záležitost – má skutečně smysl, třebaže jsem na to sama dřív nikdy nepomyslela. Nechala jsem se vést Prozřetelností a Církví. Cesty Boží jsou ale opravdu nevyzpytatelné, neboť tentokrát mě Bůh povolal prostřednictvím mého doktora!